

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - FEMTE MOSEBOG

177 Femte Mosebog 1:1-18

I skal høre begge parter og dømmes retfærdigt

Femte Mosebog er som en pause ved indgangen til det forjættede land, mens den store leder Moses siger sit sidste farvel til Israel; han har meget på hjerte. Han formaner dem på baggrund af erfaringerne i de forløbne 40 år. Så længe har de været om at tilbagelægge en strækning, der kunne gøres på 11 dage (2). Rejsen begyndte med det mål for øje, at indtage kana'anæernes land (7-8). Moses minder dommerne om deres udnævnelse og pligter, specielt aktuelt nu han selv må forlade dem. Han indskærper dem ikke at vise personsanseelse, men at undersøge kendsgerningerne grundigt hos begge de implicerede og derefter dømmes retfærdigt. Vi kan umuligt dømmes retfærdigt, hvis vi ikke har alle oplysningerne.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 6:1,7.

178 Femte Mosebog 1:19-46

Trods det ville I ikke tro på Herren jeres Gud

Moses minder om, hvad der skete, da de nåede frem til landet for næsten 40 år siden. Spejdernes rapport bekræftede dets frugtbarhed, men tog modet fra folket angående indbyggernes styrke og befæstede byer. Herrens omsorg i ørkenen var ikke nok til at vække deres tro på, at han også ville føre dem ind i landet. De ville ikke tro, og de blev dømt til at omkomme i ørkenen. Da de ombestemte sig var det for sent, og deres egenrådige forsøg på at ændre deres skæbne bekræftede blot, at den var beseglet (41-45). Der kan være situationer, hvor vi skal handle i tro nu; vi må gøre det, mens lejligheden er der, før Herrens time er forbi. Kun Josva og Kaleb bevarede troen og fik til sin tid lov til at gå ind i landet.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:11-12

179 Femte Mosebog 2:1-15

Du har intet manglet

"I lang tid vandrede vi uden om Se'irs bjerge", siger Moses, og med disse ord dækker han 38 år, for kontakten med Edom o.s.v. skete i ørkenvandringens sidste år (4 Mos 20). Disse lange år var spildt p.g.a. vantro, og dog havde Herren selv i disse år sørget for dem, så de ikke manglede noget (7)! Moses havde bedt indtrængende om Herrens nærværelse (Anden Mos. 33:15-16; 34:9), og Herren havde bønnet ham. Han havde velsignet dem som folk på trods af alt, så de var i stand til at købe fra Edom, hvad de havde brug for. Samtidig var dog en hel generation gået til grunde, som de blev dømt til, da de veg tilbage fra at ville gå ind i landet (14-15). Herrens dom og nåde var gået hånd i hånd i alle disse år.

HUSKEVERS: 2. Mosebog 34:7.

180 Femte Mosebog 2:16-37

Alt overlod Herren vor Gud til os

Dybest set er det Herren, der styrer historiens gang. Ammonitternes sejr over refaitterne ses som Herrens værk (21), ligeledes edomitternes sejr over horitterne (22). Men hos Israel er denne styring helt bevidst; de får besked på, hvem de ikke må angribe, og hvem Herren vil give i deres magt. Da Sihon ikke ville tillade dem at drage igennem hans land, men rykkede ud imod dem, var Herrens løfte om sejr en stor opmuntring, og de vandt og tog landet i besiddelse. Også i vore dage styrer Herren alt, for han er suveræn; det styrker vor tro, når vi beder for internationale kriser. Det gælder også i vort eget liv, at når vi bevidst bøjer os under hans vilje, kan vi være sikre på at få del i hans sejr over fjenden.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:4-5

181 Femte Mosebog 3

I skal ikke være bange for dem

De havde erfaret, at Herren gav dem sejr over stærke fjender, og påmindelsen om disse sejre var en opmuntring for Josva. Moses gentager aftalen med de 2½ stamme, så den holdes i hævd, når han er borte. Han understreger for Josva, at hvad han selv har set af Herrens magt over Israels fjender, vil han se igen i Kana'ans land. Erfaringen kan blive ham til hjælp. Det var aldeles svært for Moses, men han accepterer, at han ikke selv får lov til at føre folket over Jordan. I stedet gør han alt for at sætte mod i Josva, der skal gøre det i hans sted. Josva må have følt sig helt ude af stand til at overtage Moses' plads, men han har vist sig trofast, og han opmuntres til at tro, at Herren vil forblive den samme. (Se 5 Mosebog 33:29).

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 13:6.

182 Femte Mosebog 4:1-24

Herren talte til jer inde fra ilden

Moses indskærper Herrens lov, som vil give Israel et særpræg og markere dem som et klogt og forstandigt folk. Han minder om Guds åbenbaring af sig selv ved Horeb (Sinaj). Han talte til dem ud fra ilden og mulmet og gav dem de ti bud. De hørte hans røst, men de så ingen skikkelse. Derfor må de vogte sig for at have et billede af nogen som helst skabning, som skal forestille Gud (se også Anden Mos. 20:4-5). Herren kan ikke sammenlignes med noget, han har skabt. Vi har nok ikke trang til at lave en stenstøtte for at repræsentere Gud, men lad os vogte os for at danne en gud efter vort eget hoved. Han har åbenbaret sig i bibelen, og det er derfra, vi må lære, hvordan han er.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 11:27.

183 Femte Mosebog 4:25-49

Det er Herren, der er Gud ...; der er ingen anden

Israels erfaring skulle have lært dem, at Herren alene er Gud. Deres enestående oplevelse af frelse fra Egyptens trældom var bevis på, at deres Gud var stærkere end alle Egyptens guder, som ingenting var. Men Moses forudser, at de vil vende sig til afguder i Kana'ans land, og at Herren til straf vil splitte dem blandt folkeslagene. Hvis de i nøden søger ham af hele deres hjerte, vil Herren huske sin pagt og vise dem nåde. Påmindelsen om Herrens enestående omsorg for dem burde få dem til fortsat at dyrke ham alene. Frafaldet var ikke en fastlagt skæbne, de ikke kunne undslippe, men afhang af dem. Derfor var formaningerne nyttige, som de også er det for os, for i en vis forstand afhænger vor skæbne af os selv.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 3:12-13

184 Femte Mosebog 5

Alt det, Herren vor Gud taler til dig, vil vi høre og følge

Moses lægger stor vægt på, at den ny generation skal føle sig personligt involveret i pagtslutningen ved Sinaj. Han gentager de ti bud, som blev givet ved den lejlighed, men selve pagtslutningen kan ikke gentages; den skete én gang for alle og gjaldt nationen slægt efter slægt. Guds nærværelse var for frygtindgydende for Israel dengang, og Moses stod som formidler mellem dem og Herren; han hørte Herrens ord og videregav det til folket (27). Jesus Kristus er Guds Ord, der blev kød (Joh. 1:14), og han har beseglet den nye pagt én gang for alle ved sit blod. Han er formidleren mellem Gud og os på en mere fyldestgørende måde, end Moses kunne være det for Israel.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 2:5-6a.

185 Femte Mosebog 6

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte

Hvor ville det præge vor tilværelse, om Guds Ord fik lov til at dominere vort forhold til vor familie, vor bolig, vor arbejdsplads osv., som antydtes i vers 6-9; ikke som en byrdefuld lov, men som en lyst, der kommer indefra. Kan vi ikke mærke, at her er nøglen til sand lykke i hverdagen! Hvis vi elsker Herren, vil vi elske hans ord og ønske at handle derefter; vi vil også gerne dele det med andre. Ligesom Israel skal vi gøre, hvad der er ret og godt i Herrens øjne, for at det skal gå os godt. Det er ikke altid jordisk lykke, vi får, men den er heller ikke det vigtigste. Det vigtigste er samfund med Herren i kærlighed og lydighed, for de to ting følges ad. Hans fred og glæde vil bevare os både i modgang og medgang.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:21

186 Femte Mosebog 7

Herren din Gud vil overgive dem til dig

Herren lovede at give Israel sejr over Kana'ans indbyggere, så de kunne blive udryddet. Ved syndfloden greb Gud direkte ind og tilintetgjorde alt levende; her bruger han Israel som sit redskab til at rense Kana'an. Det er baggrunden for den drastiske måde, Israel skulle gå frem på. De måtte passe på, at de ikke blev fristet eller besmittet af noget som helst. Der kunne ikke slutes fred eller vises nåde mod disse folk. Kan vi lære noget af Herrens stærke befalinger til Israel? Kæmper vi imod synd uden mindste eftergivenhed og med den samme iver, hvormed Israel skulle bekæmpe kana'æerne? Lad os tænke på disse fjender som syndig trang i vort liv, så vi er på vagt overfor dem og ikke giver Satan fodfæste.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:6.

187 Femte Mosebog 8

Tag dig i agt, at du ikke glemmer Herren din Gud

Moses minder om Herrens omsorg under ørkenvandringen. Det betød ikke, at der ikke var prøvelser, men de var en del af opdragelsen. Gennem prøvelser ville det vise sig, om de ville holde sig til ham i lydighed eller gøre oprør. Havde de ikke kendt til sult, havde de ikke fået mannaen, som talte til dem om, at de skulle leve af Herrens ord. Herren ydmygede dem; men det var for at de skulle lære, at de var helt afhængige af ham, for det giver sand tryghed. Han beredte for dem en herlig fremtid i landet, som de kun kunne nyde godt af, hvis de fortsat var tro mod ham, så det var en vigtig lektie at lære undervejs. Hvilken afsløring af os, at vi i gode dage nemmest glemmer Herren, som har givet os dem!

HUSKEVERS: Salme 103:2

188 Femte Mosebog 9

Herren blev så vred på jer, at han ville udrydde jer

De store og mægtige fjender, Israel ville møde på den anden side Jordan, kunne Herren nemt knuse foran dem. De var ikke nær så farlige for dem, som deres egen vantro og stivnakkethed. Da de havde forbrudt sig med guldkalven, var de i virkelig fare for Herrens tilintetgørende vrede. Menneskelig talt var det kun Moses' forbøn der afværgede ulykken. Det var stivnakketheden, der nær havde kostet dem landet, og den havde forårsaget den lange vandring i ørkenen. Intet angreb udefra er så farligt for os som det, der kommer indefra. Derfor må vi vogte vort hjerte og sind for trods, for misundelse, for vantro, ja for alt, hvad der stammer fra mørkets rige.

HUSKEVERS: Ordsprogene 4:23

189 Femte Mosebog 10

Han er din lovsang, og han er din Gud

De ti bud fornyes og skrives på nye stentavler; Israel får lov at fortsætte som Guds folk efter det store oprør. Det var Himmelens Gud, der havde udvalgt dem af alle folkeslag. Det var et privilegium og en lykke at tilhøre denne vældige Gud, men deres trods og vantro kunne ødelægge forholdet. Deres lykke bestod i at holde sig til ham, den Almægtige Gud, at elske ham og bøje sig for ham. "Hvad andet" krævede han, end deres lydighed og kærlighed; kunne de give ham mindre? De havde grund til at juble i deres Gud. Denne Gud er vor Gud og Frelser. Israels lovsang er vor lovsang. Vi har endnu mere grund til at glæde os over, at vi får lov at elske og tjene ham.

HUSKEVERS: Johannes' Åbenbaring 15:3-4

190 Femte Mosebog 11

Hvis I holder alt det, jeg befaler jer at gøre

Moses kan ikke blive færdig med at understrege for israelitterne, hvor meget deres lykke afhænger af deres lydighed mod Herren. Landet, de skal indtage, er et herligt land under Herrens velsignelse. Der er ingen ende på dets frugtbarhed, så længe Herren forsyner det med regn i rette tid. Det gjaldt for dem om at gennemsyre hele tilværelsen med Guds Ord, så deres børn lærte, at alt afhang af dette ord (18-21). Vendte de sig fra det i ulydighed, ville Herrens velsignelse forsvinde og erstattes med forbandelse; han ville bl.a. sende tørke. Alt ville da blive forvandlet. Guds ord må have den centrale plads i vore hjerter, så det styrer dagligdagen og påvirker vor indstilling til alting.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 5:9.

191 Femte Mosebog 12

I skal søge til det sted, Herren jeres Gud udvælger

Ethvert sted, hvor afguderne blev dyrket, skulle ødelægges i bund og grund. Lad os også vogte os for at give en afgud nogen mulighed for at finde et tilholdssted i vore hjerter. En afgud er noget eller nogen, der betyder mere for os end vor Gud. Derefter skulle gudsdyrkelsen samle sig om Herren alene på det sted, han udvalgte; for Israel var det først Shilo og senere Jerusalem, hvor pagtens ark befandt sig. Samlingspunktet for vor gudsdyrkelse under den nye pagt er ikke noget geografisk sted eller en speciel bygning, men Jesu Kristi kors. Vi må vende os bort fra ethvert andet sted som grundlag for vort forhold til Gud. Jesu offerdød alene har forliget os med Gud. I ham har vi forløsning, i hans navn kan vi tilbede vor Gud.

HUSKEVERS: Romerbrevet 5:10-11

192 Femte Mosebog 3

Du skal udrydde det onde af din midte

Dette er et alvorligt kapitel. De første vers er lidt overraskende; hvor upålideligt et bevis på sandheden kan selv et mirakuløst tegn være! Israel måtte ikke kunne rokkes fra trofasthed mod Herren deres Gud ved sådanne "beviser". Endvidere måtte de afsløre enhver, der forsøgte at overtale dem til afgudsdyrkelse, hvor nær og kær vedkommende end måtte være for dem. Var en by forført til at dyrke afguder, måtte der ikke vises skånsel. Det var nødvendigt at handle så drastisk for at værne hele nationen mod afgudsdyrkelse. Det gjorde Israel desværre ikke. De gennemførte ikke disse drastiske forholdsregler, de udryddede ikke afgudsdyrkelsen, og det førte til, at de selv blev udryddet af deres land.

HUSKEVERS: Judasbrevet 22-23

193 Femte Mosebog 14

For at Herren din Gud kan velsigne dig

Herrens sønner, Guds udvalgte, hans ejendomsfolk - med sådanne betegnelser for Israel (som bruges i N.T. om menigheden, Første Peter 2:9) understreger Moses, at de er helliget Herren deres Gud, og at de derfor må undgå alt, hvad i hans øjne er urent. Hvad de må og ikke må spise, er nøje angivet. Tienden, som er en erkendelse af, at høsten er fra Herren, skal nydes med glæde for Herrens ansigt. Det tredje års tiende synes at være en ekstra, som alle trængende kan nyde godt af. Sådant gavmildhed er ikke en tung pligt, men et glad privilegium, som Herren lønner med sin velsignelse.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 9:7b-9.

194 Femte Mosebog 15

Du skal give ham, og du skal ikke være ked af at give
Gældseftergivelsesåret (friåret gl.o.) gav den fattige israelit en ny start, idet hans gæld blev slettet. Var han en træl, fik han ikke blot sin frihed, men mulighed for at underholde sig selv fremover (13-14). Måske var det den fattiges egen skyld, at det var gået ham dårligt (sml. vers 4 og 11), men den rige måtte hjælpe ham alligevel og ikke være beregnende i sin godgørehed, når friåret nærmede sig (9). Jesus kommer med en lignende opfordring i bjergprædiken. Tidens ånd er optaget af at vogte og kræve sine rettigheder; en kristen derimod, behersket af Guds Ånd, vil søge anledning til at give i erkendelse af, at alt, hvad han har, er givet ham af Gud.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 5:42

195 Femte Mosebog 16

Du skal glæde dig for Herren din Guds ansigt

Israels tre hovedfester var påsken (1-8), ugefesten (9-12) og løvhyttefesten (13-15), hvor alle mænd skulle give møde ved Herrens bolig. Påsken var til minde om udfrielsen af Egypten. Den begivenhed måtte aldrig glemmes, men huskes "så længe du lever". Det var begyndelsen til Israels vandring med Gud, som vort møde med Jesus Kristus som frelser er begyndelsen til vort kristenliv. Ugefesten (pinse) og løvhyttefesten var glædelige begivenheder, og det understreges, at alle skulle være med, trællen, de fremmede, enkerne, alle skulle nyde godt af de gaver, der blev bragt. Det var festligt, og festens midtpunkt var Herren. Han var kilden til glæden, som han er kilden til al sund og varig glæde.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 4:4

196 Femte Mosebog 17

Du skal udrydde det onde af din midte

Israels fremtidige historie, som vi kan læse om i de følgende Bibelbøger, bekræfter til fulde, hvor farlig afgudsdyrkelse ville blive for nationen. Havde de holdt loven om dødsstraf, var nogle enkelte gået til grunde, men folket som helhed var blevet skånet. Når man læser om de tre ting, der var forbudt for de kommende konger, tænker man straks på Salomo, som overtrådte dem alle. Det blev en ulykke ikke blot for ham, men for hele nationens fremtid. Det var ikke nok, at kongen anskaffede sig et eksemplar af Guds lov og opbevarede den som noget helligt. Han skulle læse Guds ord dagligt hele sit liv for derigennem at lære at frygte Herren sin Gud. Det er vejen til et lykkeligt liv for os at gøre det samme.

HUSKEVERS: Salme 1:1-2

197 Femte Mosebog 18

En profet som mig; ham skal I adlyde

Moses havde været Guds talsmand for folket; det var altid gennem ham, at de havde lært Herrens vilje at kende. Når han var borte, måtte de ikke følge hedenske metoder og søge oplysninger ved spådom - al spiritisme er klart forbudt. Vi søger ikke til de døde, men til den levende Gud, og han vil åbenbare sig og vejlede os gennem sit ord. Herren lovede Israel en anden profet, "som Moses". Det er en profeti, som peger hen mod Jesus Kristus (Ap.G. 3:22 flg.), men til dels blev den opfyldt undervejs af de andre sande profeter, som Herren fra tid til anden sendte med budskabet: "så siger Herren". Befalingen om at høre og adlyde ham indebærer at tage hans ord til hjerte og handle derefter.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 2:1

198 Femte Mosebog 19

Du skal afstikke vejen til dem (gl.o. sætte .. i stand)

Tilflugtsbyerne var til for at redde drabsmandens liv. Han måtte selv ty derhen, og var blodhævneren i hælene på ham, hastede det. Derfor gives denne praktiske foranstaltning, at vejen til en sådan by måtte holdes farbar og være klart markeret. Den, der var skyldig i overlagt mord, kunne dog ikke undgå dødsstraffen ved at fly til en tilflugtsby, men han skulle udleveres til blodhævneren. Vejen til Jesus Kristus, vor "tilflugtsby" findes ved korsets fod, hvor Jesus gav sit liv for at sone vor synd. Den er farbar for det sønderbrudte hjerte, der afskyr sin synd, og den gælder for al synd. Men vi kan spærre vejen i vort eget hjerte, som Israel gjorde det på Ezekiels tid (Ezek. 14:3-8).

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 10:9.

199 Femte Mosebog 20

Tab ikke modet, I skal ikke være bange

Når Israel var i krig på Herrens befaling, havde de intet at frygte fra en nok så overlegen fjende. Det har vi flere eksempler på i deres historie (f.eks. Dom. 7). Slagets udfald afhang ikke af, hvor mange soldater de havde; derfor fik de, der havde ekstra grund til at ønske at blive hjemme, lov til det. Hæren bestod derefter af soldater, der var helt indviet til kampen og ikke tænkte mere på noget derhjemme. Det minder om nogle af Paulus' sidste ord til Timotheus om at være en god stridsmand for Jesus Kristus, frigjort fra "dagliglivets gøremål". Nogle opgaver kræver dette rent bogstaveligt. Men vi må alle prioritere Guds rige for helhjertet at tjene Herren.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:3-4

200 Femte Mosebog 21

Hvad der er ret i Herrens øjne

Et uopklaret mord kunne ikke bare glemmes. De ældste i den nærmeste by måtte tage ansvaret for det og bringe det offer, loven foreskrev, for at skaffe soning. Uden denne blodsudgydelse ville skylden for mordet stadig ligge på Israel, så de ikke kunne have Herrens velsignelse (Første Mos. 9:5). I dette, som i alt andet, gjaldt det om at gøre, hvad der var ret i HERRENS øjne og ikke spørge, hvad nytte dyrets blod kunne gøre. Det er Herrens befaling, der er det afgørende. Herrens veje er højere end vore; vi kan ikke ræsonnere os frem til Guds vilje - ikke at fornuften sættes helt ud af kraft, men den må oplyses af Guds Ånd.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:2

201 Femte Mosebog 22

Du må ikke vende ryggen til

Mange forskellige emner berøres ved disse love; intet område i livet ligger uden for Herrens bestemmelser. Forholdet mellem mænd og kvinder optager en stor del; samleje før ægteskab samt utroskab bagefter er begge strengt forbudt. Ægteskabets ukrænkelighed er en af samfundets grundstøtter. Side om side med så alvorlige sager behandles "mindre" ting, f.eks. almindelig hjælpsomhed (1-4). Den er et udslag af kærlighed til næsten og fungerer i dagliglivet. Den er ikke neutral, den lukker ikke øjnene for den nød, der præsenterer sig, men gøre sig den ulejlighed at gribe ind. Den gør sig mere gældende i handling end i store ord om at elske alle.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 6:10.

202 Femte Mosebog 23

Herren din Gud drager med i lejren

Israel var et udvalgt folk, helliget Herren, derfor var der strenge regler for at holde fremmede ude. Selv ikke i 10. led kunne en moabit få adgang efter loven; men at en, der virkelig søgte Israels Gud, selv under den gamle pagt kunne modtages i nåde, er moabitten Ruth et overbevisende eksempel på (Ruth 2:11-12). Herrens tilstedeværelse i lejren gjorde, at den måtte holdes fri for alt urent, ellers risikerede de, at han vendte sig fra dem, og uden hans hjælp kunne de ikke vinde sejr. Ønsker vi, at han skal være i vor midte, må vi passe på ikke at bedrøve Helligånden ved bl.a. urene læber.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:29-30.

203 Femte Mosebog 24

Husk, at du selv var træ i Egypten

Omsorg for de fattige og nødlidende har en stor plads i flere af disse love. Panttagningen var underlagt diverse begrænsninger til beskyttelse for de fattige. Høsten måtte ikke udføres så grundigt, at der ikke var levninger, som de nødlidende kunne samle. Ruths bog (kap. 2) viser, hvordan dette virkede i praksis; det krævede en indsats fra den fattiges side. Herren påbød Israel at huske på, at de selv havde været træ i Egypten; det var en af grundene til, at de skulle behandle de svage godt. I vort forhold til de ufrelste er det godt at huske, at kun Guds nåde imod os hindrer, at vi er lige så bundet af Satan, som de er.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 2:3

204 Femte Mosebog 25

Du må ikke have to slags vægtlodder

Arveretten var så vigtig for israelitterne, og svoger-ægteskab var indstiftet for at sikre broderens arv (se f.eks. Juda og Tamar, Første Mos. 38). Herren påbød fuldvægtige lodder og efaer, så sælgeren ikke kunne snyde køberen ved at bruge et mindre mål. Kan vi overføre dette til os selv og spørge, om vi altid har "fuldvægtige lodder" i vort forhold til andre, eller om vi benytter mindre over for nogle? Det er ikke et spørgsmål om, hvor *meget* vi giver, for vi kan ikke give os selv ens til alle, men det drejer sig om ærlighed. Vi må ikke bruge ord, der ikke har dækning; kort sagt, vi må ikke bedrage. Vi må ligne vor Himmelske Fader, i hvem der ikke er skygge af svig.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 6:38.

205 Femte Mosebog 26

Her kommer jeg nu med førstegrøden af frugten

Afleveringen af førstegrøden var fulgt af et resumé af folkets historie, trædommen i Egypten og udfrielsen derfra, og af en erklæring om, at israelitten var kommet ind i det forjættede land. Frugten var et bevis på, at Herren havde opfyldt sit løfte og givet Israel landet. Historien måtte ikke glemmes; den opremses lige fra Jakobs indvandring i Egypten, trængselsårene og Herrens vidunderlige indgreb, der befriede dem. Vi er blevet udfriet fra Satans magt og ført over i Guds elskede Søns rige. Det må vi ikke glemme, men ofte takke ham for det. Der burde også være frugt i vort liv, der beviser dette. Ellers må vi spørge Herren, om vi er kommet ind.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:21-22

206 Femte Mosebog 27

Adlyd da Herren din Gud, og følg hans befalinger

Når Israel kommer ind i landet, skal de male loven på store sten; det vil blive en stadig påmindelse om, at denne lov skal styre deres liv i landet, hvis det skal gå dem godt. Velsignelsens og forbandelsens ceremonier på henholdsvis Garizims og Ebals bjerge vil understrege dette for dem. Men ikke mindre vigtigt var det, at de adlød Herren "i dag". Derfor vender Moses i sin tale til stadighed tilbage til nutiden med en appel om lydighed (1,9,10). Det er godt med gode forsætter for fremtiden, men de erstatter ikke lydighed i dag. Vi er frelst alene af Guds nåde, men der følger et liv i lydighed mod ham.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 4:7.

207 Femte Mosebog 28:1-34

Alle disse velsignelser ... hvis du adlyder Herren din Gud

Moses beskriver i detaljer de velsignelser, der vil blive Israel til del, blot de adlyder Herren. Hvor lykkelige, de vil blive; alle vegne og på alle måder vil de trives. Det vil få andre folk til at frygte dem, når de ser, hvordan Israels Gud lader alt lykkes for dem. Men lige så sikkert vil det stik modsatte være deres erfaring, hvis de er u lydige (sml. 16-19 med 3-6). Moses lægger hele sit hjerte i sin opfordring til Israel om at holde Herrens lov. Han længes efter, at det må gå dem godt, og han viser dem vejen og advarer dem så kraftigt, han kan, mod u lydighed mod Herren med trussel om forbandelserne. Herrens vej er liflighed!

HUSKEVERS: Salme 1:3-4

208 Femte Mosebog 28:35-68

Fordi du ikke adlød Herren din Guds røst

Vi gruer bare ved at læse om disse forfærdelige ting, og endnu mere når vi tænker på, at Israel har oplevet disse forbandelser i uhyggelig grad. De havde ikke behøvet det; det skete, fordi de forlod Herren deres Gud. Det var ingen tom advarsel, Moses gav dem. Vers 47 er et nøglevers; det var velstanden, der blev Israels fristelse til at forlade Herren. Det er derfor særlig aktuelt for os, der har gode kår, at lytte til denne advarsel. Lad os ikke tage dem som en selvfølge, men takke Gud, som har givet os dem, og søge at tjene ham med alt, hvad han har betroet os, om det er penge, tid, evner eller andet.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 4:10.

209 Femte Mosebog 28:69 - 29:28

Herren vil ikke tilgive ham

En ny generation er vokset op i løbet af de 40 år, der er gået, siden Israel forlod Egypten. De har været afhængige af Gud i ørkenen, og han har sørget for dem, men de har ikke forstået det (3-5, gl.o.4-6). Denne pagtslutning er et skridt fremad i deres åndelige udvikling. Hvis nogen i sit hjerte unddrager sig pagten, er det en yderst alvorlig sag. Hans oprør er hemmeligt, det er som en rod; men det forbehold mod pagten, som han tillader i sine tanker, vil bære giftig frugt og fordærve andre. Derfor vil forbandelsen ramme ham - han har selv unddraget sig pagtens velsignelser, og Herren vil ikke vise ham nåde og tilgive ham.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 12:14-15

210 Femte Mosebog 30

Herren din Gud vil omskære dit hjerte

Når Israel i landflygtigheden omvender sig af hele sit hjerte, vil Herren forbarme sig over dem og bringe dem tilbage til landet. Herren vil omskære deres hjerte, så de elsker Herren, står der. De må omvende sig, for at Herren kan hjælpe dem; på den anden side kan de ikke omvende sig uden Herrens hjælp! Når Herren virker i os, må vi benytte lejligheden til at komme til ham, for uden hans hjælp kan vi ikke. Så vender Moses tilbage til nutiden med et fornyet kald til folket. De har ingen undskyldninger for u lydighed: Herrens ord er hverken ufatteligt eller fjernt, men "ganske nær". Valget mellem velsignelserne og forbandelserne er deres: "Vælg da livet". Langt mere er livets ord kommet os nær i Kristus Jesus!

HUSKEVERS: Romerbrevet 10:8-9.

211 Femte Mosebog 31

Jeg vil være med dig

Den store begivenhed nærmer sig, hvor Josva må overtage lederskabet efter Moses. Moses gør alt, hvad han kan, for at støtte ham; han nedskriver loven, afleverer den til opbevaring hos levitterne og påbyder offentlig oplæsning af den hvert syvende år, så den til stadighed skal være kendt. Efter lederskiftet er Herren stadig Israels egentlige Leder, og loven kommer fra ham. De menneskelige lederes opgave er at håndhæve Herrens lov. Josva må have bævet for sit kommende ansvar, og Moses opmuntrer ham til frimodighed, fordi Herren vil gå foran ham og bane vejen. Herren selv lover: "Jeg vil være med dig!". Større trøst og hjælp findes ikke.

HUSKEVERS: Esajas 41:10

212 Femte Mosebog 32:1-25

Det var Herren alene, der førte det

Denne sang er en profeti om, hvordan det vil gå Israel. Herrens trofasthed beskrives i modsætning til folkets troløshed. Herren udvalgte det af alle folkeslagene, da det intet var. Han vogtede det og sørgede for det. Hans opdragelse udtrykkes ved det vidunderlige billede af ørnen, der lærer sine unger at flyve og bærer dem på sine vinger. Mens Herren førte dem frem, mættede han dem med honning og olie fra klippen og alt godt. Da de glemte og forkastede ham, sultede de. Vi kan trygt lade Herren føre os gennem livet; han slipper os ikke i tid og evighed.

HUSKEVERS: Esajas 26:4

213 Femte Mosebog 32:26-52

Det er mig, der dræber og gør levende

Når Israel er blevet slået af fjenden og er i fare for at blive udslettet, vil Herren gribe ind for sit navns skyld. Fjenden må ikke tro, at den har magt over Guds folk, uden at Gud har tilladt det. Dybest set er det Herren selv, der tugter sit folk og benytter fjenden dertil. Han dræber, for at han kan gøre levende; han knuser, for at han kan læge. Jobs venner fortolkede hans lidelser som bevis på synd og "slog" ham med denne sandhed (Job 5:17-18). De var for hurtige til at fordømme Job, men der er noget om deres ord. Job kom igennem, fordi han på trods af det uforståelige i det, der skete med ham, dog holdt fast ved, at Gud stod bag. Lad os følge hans eksempel.

HUSKEVERS: Job 23:10.

214 Femte Mosebog 33

De sidder ved dine fødder, tager imod dine ord

Lad os sætte os ved hans fødder og tage imod hans ord (3), om det er et formaningsord eller et opmuntrende ord; han ved, hvad vi trænger til. Moses indleder velsignelsen med en erklæring om Herrens kærlighed, som er grundlaget for den. Det er interessant at sammenligne Moses' velsignelse med Jakobs i Første Mos. 49. Med vers 9 se Jesu ord i Lukas 14:26; intet må forhindre vor tjeneste for Gud. Moses omfatter hele folket i de afsluttende vers (26 flg.). Han ser deres fremtidige lykke i landet, efter at de har besejret fjenderne ved Guds hjælp. "Hernede er hans evige arme", og intet er mere trygt end at betro os til ham, for hans arme er stærke og kærlige.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:9-10.

215 Femte Mosebog 34

Moses, Herrens tjener, døde dér .. efter Herrens afgørelse

I 32:48-52 gav Herren Moses besked på at stige op på Nebobjerget, så han kunne se landet, han ikke fik lov at komme ind i p.g.a. episoden ved Meriba (4 Mos. 20:12). Men der er intet vemodigt ved Moses' død; han dør ikke under en skygge. Han velsigner stammerne og stiger derefter mandigt op ad dødens bjerg for at skue ud over hele det forjættede land. Herren begraver ham, og efterskriftet over hans liv handler kun om det positive. Han dør som Herrens enestående profet og Israels enestående leder. Næste gang, vi møder ham, er han i det forjættede land, på forklaringsens bjerg med Jesus (Matt. 17:3)!

HUSKEVERS: Salme 116:15